

Dumnezeu, aprinzând în ele dragostea cea mai dulce pentru El, încrederea binecuvântată și credința neclintită în El; iar ce este potrivit acesteia este lucrarea vrăjmașului.

El folosește toate mijloacele și metodele pe care le poate născoci pentru a tulbura sufletul: vără în inimă temeri exagerate, crește slăbiciunea sufletului și nu-l lasă să păstreze stările cuvenite și să se îndulcească cum trebuie nici la mărturisire, nici la Sfânta Împărtășanie, nici la rugăciune, ci îl face să treacă prin toate acestea nu cu îndrăzneală smerită și dragoste, ci cu frică și cu tulburare. El face ca sufletul să primească cu amărăciune lipsită de nădejde sărăcirea simțământului de cucernicie și lipsa dulceții lăuntrice, care adeseori se întâmplă în vremea rugăciunii și a altor nevoițe duhovnicești. El îi sugerează că această sărăcire a fost

îngăduită de Dumnezeu nu pentru binele său, și că toate ostenele sale nu duc la nimic și că ar fi mai bine să le abandoneze de tot. Prin aceasta îl duce în cele din urmă la atât de mare tulburare și deznădejde, încât sufletul începe să creadă cu adevărat că orice ar face este fără de folos și lipsit de roade și că Dumnezeu l-a uitat desăvârșit și l-a părăsit.

Dar aceasta este o minciună evidentă. Chiar dacă sufletul ar suferi uscăciune și sărăcire a simțământului de cucernicie și a dulceții duhovnicești, însă, în pofida acestui fapt, el poate face tot felul de fapte bune, urmând simplei credințe și înarmându-se cu sfânta răbdare și statornicie.

Sursa: Sfântul Nicodim Aghioritul, „Războiul Nevăzut” - Ediția Sfântului Teofan Zăvorățul, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 15 iulie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 16 iulie	18:00	Vecernie și Litie
Duminică 17 iulie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminică a IV-a după Rusalii

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De mila Domnului plin este pământul.

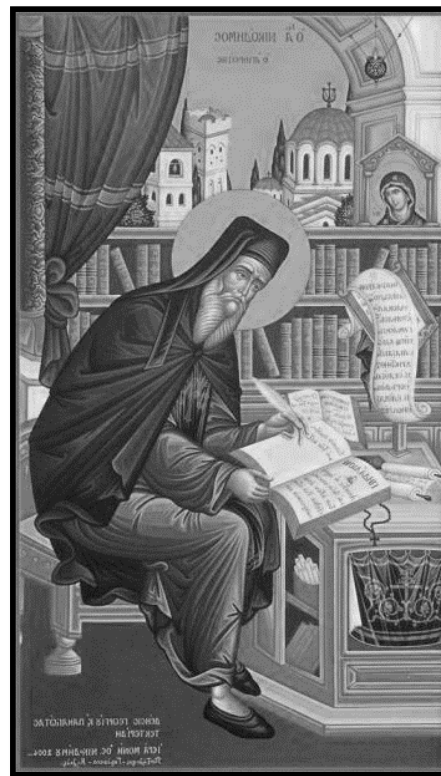
(Psalm 32, verset 5)

Nr. 174 / 10 iulie 2016

DESPRE CITIREA SFINTELOR SCRIPTURI

Când citești dumnezeieștile Scripturi, să nu ai în vedere doar să citești filă cu filă, ci pătrunde cu cugetarea fiecare cuvânt și, atunci când unele cuvinte te vor face să te adâncești în sine sau vor trezi în tine mișcări de căință, sau vor umple inima ta de bucurie duhovnicească și dragoste, oprește-te la ele. Prin acelea Dumnezeu se apropie de tine, deci primește-L smerit cu inimă deschisă, așa precum El Însuși dorește să te împărtășești de El.

Dacă din această pricină nu-ți vei duce la sfârșit acea lucrare duhovnicească (adică cititul), nu te tulbura pentru aceasta, căci țelul tuturor nevoițelor duhovnicești este să te învrednicești de împărtășirea cu Dumnezeu, iar când aceasta este dăruită, nu are rost să mai zăbovești la mijloacele care duc la ea. Asemenea și când cugeți la un anume subiect dumnezeiesc, mai

**SFÂNTUL
NICODIM AGHIORITUL
1749 – 1809**

ales asupra vreunui moment al pătimirii Domnului nostru Hristos care îți aduce umilință, oprește-te și rămâi cu atenția mai multă vreme la el, ca să prelungești simțământul acesta sfânt.

Una din marile piedici în păstrarea păcii dinăuntru este să te legi pe tine, ca și cu o lege de neschimbat, cu hotărârea de a citi în fiecare zi atâtea catisme din Psaltire, atâtea capitole din Evangheliile sau din Epistolele apostolilor. Cei care își hotărăsc lor asemenea pravile se grăbesc de obicei să citească tot, neîngrijindu-se dacă inima le este mișcată de cele citite și dacă în mintea lor se nasc sau nu gânduri duhovnicești și contemplații. Iar când nu reușesc să citească tot, se tulbură și se îngrijorează nu pentru că s-au lipsit de roadele duhovnicești ale celor citite, spre zidirea omului lor lăuntric, ci pentru că nu au citit tot.

La seama bine de cele ce ți-am spus, pentru că sunt mulți oameni duhovnicești care se lipsesc de roadele mântuitoare ale păcii, date de lucrările lor duhovnicești, prin aceea că stăruie în ele, părându-li-se că suferă pagubă dacă nu le duc până la capăt, având credința falsă, bineînțeles, că în aceasta constă desăvârșirea duhovnicească. Urmând astfel voii lor, ei mult se ostenesc și se chinuiesc pe sine, dar nu dobândesc odihna adevărată și pacea lăuntrică, întru care cu

adevărat locuiește și Se odihnește Dumnezeu.

DESPRE PĂSTRAREA PĂCII LĂUNTRICE

Vrăjmașul nostru, diavolul, se bucură când sufletul se tulbură și inima este neliniștită. De aceea el folosește tot felul de viclenii pentru a tulbura sufletele noastre. Mai înainte de toate el încearcă să trezească iubirea de sine, pentru ca din pricina acesteia să se retragă harul, cel ce zidește și păzește pacea lăuntrică. Pentru aceasta el ne sugerează părerea că tot ce este și ni se pare nouă că este bun în noi a fost dobândit prin strădania și osteneala noastră și, alungând smerenia și simplitatea, ne face să ne dăm un mai mare preț și o mai mare greutate, și să ne simțim mai importanți, acoperind cu uitarea lucrarea harului lui Dumnezeu, fără de care nimeni nu poate nici măcar numele Domnului să-l cheme, după cum mărturisește Sfântul Apostol Pavel, zicând: *nimeni nu poate a numi pe Domnul Iisus, fără numai întru Duhul Sfânt* (I Cor. 12, 3). Acest har este dăruit tuturor credincioșilor și prezența lui constituie un semn că cineva este cu adevărat credincios. Primindu-l, credinciosul nu mai face de acum și nici nu poate face nimic cu adevărat bun fără ajutorul său. Și harul este întotdeauna cu el, după cum

Domnul a făgăduit, iar vrăjmașul nu poate să-i facă nimic atâta vreme cât harul este în el și îl umbrește. Deci vrăjmașul se silește în orice chip să îndepărteze harul și primul lucru pe care îl face este, după cum am spus, să sugereze omului prețuirea de sine sau simțământul că noi nu suntem chiar nimic, ci suntem ceva, și încă ceva nu lipsit de însemnătate.

Apoi celui ce primește această sugestie, vrăjmașul îi propune o nouă părere, care constă în convingerea că el este mai bun decât alții, mai râvnitor și mai bogat în fapte bune. Reușind să sădească o astfel de părere, vrăjmașul îl mână mai departe spre osândirea și disprețuirea celorlalți, care sunt urmate neapărat de mândrie. Toate acestea pot avea loc în inimă într-o singură clipă; însă chiar și așa, harul îndată își micșorează lucrarea, iar ca urmare apar neatenția la sine, slăbirea râvnei, ivirea unor gânduri deșarte la început, după care pătimase, și mai departe mișcările patimilor însele, de care nu poate fi despărțită tulburarea din inimă. Astfel pacea lăuntrică este pierdută. Aceasta este o stare de moment și dacă cel afectat de ea se dezmeticește, atunci el își vine în sine, se căiește și prin rugăciune își restatornicește starea lui lăuntrică obișnuită. Vrăjmașul este alungat, dar el nu se descurajează, ci iarăși și iarăși vine cu aceleași sugestii și același țel – să strice pacea lăuntrică.

Cunoscând aceasta, fratele meu, pune împotriva strădaniilor vrăjmașului paza veghetoare asupra ta, după cuvântul Domnului: *Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită* (Mat. 26, 41). Ia aminte la tine cu toată silința, pentru ca vrăjmașul să nu se furișeze și să te prade, lipsindu-te de această mare comoară care este pacea lăuntrică și liniștea sufletească. Vrăjmașul încearcă să distrugă pacea sufletească, căci știe că atunci când sufletul este în tulburare, lui îi este mai la îndemână să-l îndrepte spre ceva rău. Deci tu păzește-ți pacea ta, știind că atunci când sufletul este pașnic, vrăjmașul nu poate ajunge la el. Atunci sufletul este gata de orice lucru bun și îl va săvârși cu bucurie și fără osteneală, biruind cu ușurință toate piedicile din cale. Pentru a reuși mai bine în aceasta, străduiește-te să întrevezi apropierea vrăjmașului. Apropierea vrăjmașului este gândul de.bizuire pe sine. Pune-ți ție drept lege: orice gând care micșorează în tine convingerea că tot binele este de la Dumnezeu, că fără ajutorul harului Său tu nu poți spori întru nimic, și că din această pricină trebuie să-ți pui toată nădejdea numai în El – orice astfel de gând trebuie să-l consideri ca provenind în mod arătat de la vrăjmaș și, ca atare, să-l respingi cu mânie și să-l alungi până dispăre cu totul. Lucrarea Duhului Sfânt în noi este să conducă sufletele noastre în orice împrejurare spre unirea cu